

Rukomet kao život

HORVAT SE NIKAD NIJE ZADOVOLJAVAO PROSJEČNOŠĆU. PROVODIO JE INDIVIDUALNE TRENINGE, PRIPREMAJUĆI SE PRIJE SVIH DRUGIH ČAK I ZA MANJE VAŽNE TURNIRE I REPREZENTATIVNE AKCIJE. BIO JE SAMOKRITIČAN TEŽEĆI UVIJEK BOLJEMU, ŽELEĆI STALNO NAPREDOVATI I RAZVITI POTENCIJAL DO KRAJNJIH GRANICA

Piše **Goran Bobić**

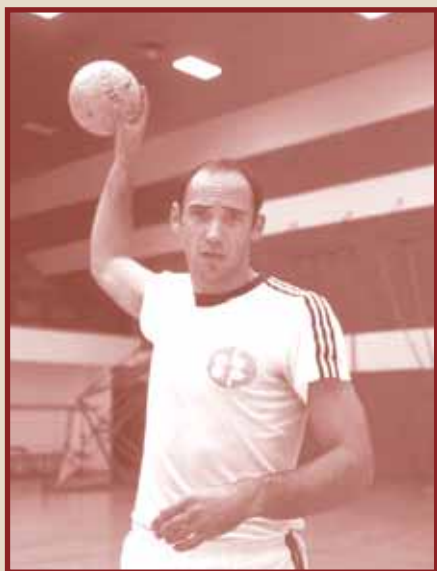
Rukometaš Hrvoje Horvat rodio se u Bjelovaru 25. svibnja 1946. godine. Njegova obitelj je u to vrijeme živjela u Ivanskoj, mjestu pokraj Bjelovara, gdje je njegov otac radio kao službenik. Dvije godine kasnije preselili su se u Bjelovar. Nakon završetka osnovnog i srednjoškolskog obrazovanja Horvat je upisao Pravni fakultet u Zagrebu na kojem je diplomirao 1972. godine. Bio je rukometni reprezentativac bivše države u neprekinutom nizu 14 godina. Za reprezentaciju je nastupio 231 put i postigao 621 zgoditak. Bio je član Omladinskog rukometnog kluba *Partizan* (Bjelovar) za koji je igrao 18 sezona, sve do 1979.

Godine, kada je otišao u Njemačku, gdje je za Münchenske rukometne klubove *TSV Milbertshofen* igrao jednu, a za *MTSV Schwabing* tri sezone. Triput je nastupio za reprezentaciju svijeta. Godine 1968. u Karvini u Češkoj u susretu s Čehoslovačkom, 1974. godine u Ljubljani s Jugoslavijom, a 1975.

godine u Dortmundu u susretu sa SR Njemačkom. U posljednja dva susreta reprezentacije nosio je kapetansku vrpcu.

Jedan od najboljih

Horvat je bio prvi rukometaš bivše države koji je do 1971. godine imao 100 nastupa za reprezentaciju. Na SP-u 1970. i 1974. godine osvojio je brončanu medalju, a nastupio je i na Svjetskom prvenstvu 1967. godine (7. mjesto). Na Olimpijskim igrama 1972. godine, na kojima je prvi put na programu bio rukomet, osvojio je zlatnu medalju. Na OI 1976. nastupio je u momčadi koja je osvojila peto mjesto. Na tim mu je Igrama pripala čast da na svečanosti otvaranja nosi zastavu svoje zemlje. I upravo taj trenutak, to priznanje, uz nezaboravan doček što su ga rukometašima ORK *Partizan* priredili njihovi sugrađani nakon osvajanja naslova klupskog prvaka Europe, bez obzira na sve rezultatske uspjehe i dostignuća, Horvat smatra vrhuncima svoje sportske karijere. Član je i reprezentacije koja je na Mediteranskim igrama 1967. bila prva. Pobjednik je mnogih turnira, "trofeja", četverboja i raznih pripremnih natjecanja. S klubom je 1972. godine osvojio Kup europskih prvaka. U finalu tog natjecanja u Dortmundu, ORK *Partizan* je pobijedio *Vfl Gummersbach* (19-14). Sedam je puta osvojio državno prvenstvo: 1967., 1968., 1970., 1971., 1972., 1977. i 1979., a Kup Jugoslavije 1968. i 1976. godine. U sezoni 1975./1976. proglašen je za najboljeg igrača, a bio je i najbolji strijelac s prosjekom od 12,2 gola po utakmici. Nakon završetka igračke karijere, u rukometu je ostao an-

Hrvoje Horvat, drugi gore slijeva, u ekipi ORK *Partizana* 1974.

Finale KEP-a u Dortmundu 1972. između Partizana i Gummersbacha

gažiran kao trener. I tu je dužnost obavljao iznimno uspješno. Za svoja dostignuća i uspjehe dobio je brojne nagrade i priznanja. Među ostalim je proglašen zaslužnim sportašem, a dobitnik je i Zlatne značke Saveza za fizičku kulturu Jugoslavije.

Zlatno doba bjelovarskog rukometa

Horvat je bio jedan od najistaknutijih pripadnika bjelovarske škole rukometa koja je pod vodstvom trenera Željka Seleša ostvarila iznimne klupske rezultate. Pojavom ORK *Partizan* iz Bjelovara na europskoj rukometnoj sceni pojavila se nova rukometna škola koja je osvajala maštovitošću i individualnim vrijednostima pojedinaca uklopljenih u kolektiv. U njoj se posebno isticao Hrvoje Horvat. Na rukometno igralište iza bjelovarske sokolane Horvat je počeo dolaziti prateći brata Zdravka, koji je tada igrao za drugu ekipu ORK *Partizan*. S navršениh 15 godina počeo je nastupati za prvu ekipu u službenim ligaškim natjecanjima. Sve do kraja karijere Horvat je živio rukomet i rukomet je bio njegov život. Igrajući na vanjskim pozicijama u napadu, kao srednji vanjski i lijevi vanjski napadač, oduševljavao je upravo činjenicom što je volio "igrati" rukomet, pro-

igravati se i kombinirati. Horvat je bio kompletan igrač, izvanredan strijelac, ali i pouzdani obrambeni igrač.

Stalna težnja za usavršavanjem

Oduševljava činjenica da je Horvat, kao vrhunski sportaš, u vrijeme aktivne igračke karijere diplomirao pravo. Bez obzira na sve igračke predispozicije, talent, sportsku inteligenciju, iznimnu podršku i razumijevanje obitelji, jedna je činjenica koja Horvata uzdiže iznad drugih i primjer je svima: bio je "radnik", u potpunosti posvećen sportu kojeg je iznimno volio i cijenio. Nikad se nije zadovoljavao prosječnošću. Provodio je individualne treninge, pripremajući se prije svih drugih čak i za manje važne turnire i reprezentativne akcije. Bio je samokritičan težeći uvijek boljemu, želeći stalno napredovati i razviti potencijal do krajnjih granica. U vrijeme Horvatova igranja treninzi rukometaša se nisu temeljili na individualnom radu, no ne želeći se utopiti u moru prosječnosti i shvativši da neće postići željeni napredak, samostalno trenira s bratom Zdravkom, a kasnije s atletskim reprezentativcem Zvonkom Ivekovićem. Zahvaljujući takvom radu počeo je nagli uspon Hrvoja Horvata na klupskom i reprezentativnom planu, a sve je na kraju rezultiralo iznimnom sportskom karijerom koju će biti teško ponoviti, a čijim se dostignućima treba diviti i slijediti ih kao primjer.

Literatura:

1. Horvat, H. (1988.). Rukomet - moj život. Bjelovar: Novinsko - nakladnička radna organizacija.
2. Flander, M. (1986.). Razvoj rukometa u Hrvatskoj od prvih početaka do 1985. godine. Zagreb: Rukometni savez Hrvatske.
3. Paripović, J. (1982.). ORK Partizan Bjelovar 1955 - 1981. Bjelovar: NIŠRO Prosvjeta.

Hrvoje Horvat na dodjeli Trofeja SFK-e Hrvatske 1985. godine